

Harangszó

A ceglédi római katolikus egyházközség lapja

Ára: 100 Ft

Beszélgetés
Csonka Csaba atyával

Böjte Csaba „gyerekei”
Cegléden

Szent Kereszt ünnepén
Interjú Fekete Rolanddal

„Itt van az ősz, itt van újra...”

Ősz. Kezdet és vég. A búcsúzás és a találkozás öröme. Még melenget a nap, még könnyen felidézhető a nyár öröme, kirándulások emléke. Még bennünk él a tengerparti szél, folyók zúgása, a hegyek sörénye. Ezeket hordozzuk szívünkben, de már gondolatunkat az új köti le, készülünk az újabb megmérettetésekre. Semmi sem örök: „Szállunk a Nyárból, Úzve szállunk, //Valahol az Őszben megállunk...” – írja Ady Endre.

Az ősz a tanév kezdete. Kis és nagy gyerekeinknek, iskolai dolgozóknak ez az új év! Tanár kollégáimmal régebben „Boldog új évet!” felkiáltással üdvözlöttük egymást az első munkanapunkon. A kezdettől, az újrakezdéstől az ember mindig jót vár, reményekkel van teli és vára-

Fotó: Kabdebó-Ladik Lívია

kozással. Ennek a várakozásnak az izgalma, öröme lengi be az első őszi napokat, a kezdetet.

A vénasszonyok nyara hamar elmúlik, és egyre jobban „őszbe csavarodik a természet feje”, vagyis halottá, mondjuk, inkább tetszhalottá válik, megújulásra, ébredésre várva az örök körforgásban. Ennek az évszaknak az alapvető szimbolikájává az elmúlás, a halál vált, és mint ilyen, kedvelt témájává az irodalomnak, a művészeti alkotásoknak. Nem tudnék például olyan költőt mondani, aki ne írt volna legalább egy verset az őről. Az embert mindig is olyan egzisztenciális kérdések foglalkoztatták és foglalkoztatják ma is, hogy miért is élünk, mi lesz velünk, ha meghalunk? Élet és halál témája, születése és pusztulása. Az évszakok közül az ősz hordozza leginkább ezt a kettősséget, de mondhatnám azt is, hogy ezt a teljességet. Nem csupán elmúlásról van szó, hanem újrabeledésről,

újrakezdésről. Az élet mindig a halál felé mutat, a halál nyomán pedig valami új terem. Az ősz nem egyenlő a mulandósággal, mert az új élet lehetőségét hordozza.

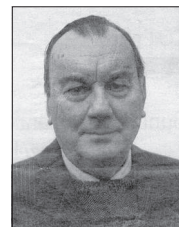
Szeretem az őszt. Tele van szépséggel. Színekkel és illatokkal. De mennyire mások ezek az illatok, mint a bódító, mézédés tavaszé! Fanyar, füstös, telt illatok- az avaré, musté, gesztenyéé. És a színek. Nem a tavaszi harsogó színek kavalkádja ez, hanem szolid, szerény paletta, a pihenésre készülő természet csendességét, visszafogottságát tükrözve. A piros, sárga, barna árnyalatai. Mégis van bennük valami különleges, valami figyelmeztető. Milyen jól látja Kosztolányi az Októberi tájat: „Piros levéltől vérző venyigék, // A sárga csöndbe lázas vallomások// Szavak, kiáltó, lángoló igék”. Ebből a kétségbeesett kiáltásból támad a remény. Az őszi táj szomorúságához igazodik a kereszt fájdalma, de benne rejlik élő reménye is.

Az ősz az ünneplés és az emlékezés időszaka. Az egyházi évünkben a Szent Keresztet magasztaljuk, a Magyarok Nagyasszonyát ünnepeljük és emlékezünk szentjeinkre, halottainkra. A liturgikus naptár rendje éppen ezt az őszi kettősséget idézi fel bennem. Élet és halál természetes ritmusát. Ünnepet, boldogságot és csendes elmélkedést a halálról, Gárdonyi szavaival élve, „az Istenhez vezető ajtóról”.

Kabdebó-Ladik Lívია

In memoriam András Zoltán

Dr. András Zoltán (1934-2012), orvos, költő. Székelyudvarhelyen élt. Nyugdíjban vonulása után lépett nyilvánosságra verseivel, noha évtizedek óta költői képekben élt. Szerénysége, lelki alkata nem engedte, hogy feltárja legbensőbb gondolatait. 2006-ban jelent meg első kötete. Verseit az a bensőséges, ünnepi pillanat járja át, amelyekben születtek.

Remény

*Az őszi kertben ülök,
bennem nyarak hiánya ül.
Egymásra rognak az évek,
s mélyed az úr, szélesül.*

*Pupillámon átszüremlik
az ellanyhuló szürke fény;
gondom barnájára hullik
mogorván majd a tél.*

*Ablakomban marék búza
vacogó csőrökre vár:
cinkeszárnyon ideröppen
fürtös ígérettel a nyár.*

Dr. KEREPESI LÉNÁRD

51 éves vagyok, 27 éve élek boldog házasságban, 2 lányunk van, akik közül a nagyobbik már végzett orvos, a kisebbik most harmad éves orvostanhallgató. 1986-ban végeztem a Semmelweis Egyetem Orvosi Karán, azóta dolgozom a Ceglédi Toldy Ferenc Kórház Gégszészeti osztályán.

Hívó, de vallását nem gyakorló családban nőttem fel. Az egyházzal szorosabb kapcsolatba feleségem révén kerültem, akivel együtt jártunk egyetemre. Életemben meghatározó szerepet játszott Kállay Emil atya, akivel feleségemen keresztül, még egyetemista koromban ismerkedtem meg. A Szent Imre Templomba jártunk, ahol ő foglalkozott a fiatalokkal, egyetemistákkal. Ekkor kezdtem rendszeresen járni templomba. Egyetemi éveink után kerültünk Ceglédre.

Hosszú évekig jártunk rendszeresen a misékre, amikor egyszer Mihály atya megkeresett és felkért, hogy legyek az akkori Egyháztanács tagja. Igen nagy megtiszteltetésnek éreztem ezt, és kissé félve a feladattól, de elfogadtam. Ekkor kerültem kapcsolatba a közösséggel, láttam bele mélyebben azokba a feladatokba, amik nagyon fontosak ahhoz, hogy az egyházközség működni tudjon. A vallás gyakorlása és a közösségi élet lényeges része az életemnek. A vallását gyakorló ember ne csak ösztönösen próbáljon jó lenni, hanem tudatosan kell törekednie arra, hogy Jézus tanítását a mindennapi életében megvalósítsa.

Szeretném, ha ez tükröződne a mi életünkben is. Fontosnak tartom a család mellett a közösség szerepét, mert magunkon kívül felelősek vagyunk embertársainkért is.

DÉKÁNY MÁRIA MAGDOLNA

Nem Cegléden születtem, de életem minden jelentős eseménye ide köt. Itt jártam általános iskolába, a Kosuth Gimnáziumban érettségiztem. Szegeden a Tanárképző Főiskolán szereztem magyar-orosz szakos tanári diplomát. Első munkahelyem Abonyban a Gyulai Gaál Miklós Általános Iskolában volt, majd Cegléden tanítottam 2008-ig a Református Iskolában és annak elődjében a Földváryban. Hitoktatóként 1992-től tanítottam, mert időközben a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen hittanári diplomát is szereztem.

Az egyházközséghez is ezer szál köt. Ebben a templomban voltam elsőáldozó, itt bér máltáztam és szinte hihetetlen, de több száz gyermeket és fiatalot készítettem fel és vezettem az első szentáldozáshoz és a bér máltás

szentségéhez. Több család a gyermeke által talált vissza a jó Istenhez és az egyházhoz. Nagy öröm, ha a hitoktató tanítványait szülőként viszontláthatja gyermekeivel a szentmiséken és az egyház közösségében.

2008-tól a város önkormányzati iskoláiban, a gimnáziumban és Csemőben hitoktatók, és az Egyháztanács tagjaként a karitászban is tevékenykedem.

HUSZÁR ZOLTÁN

Vannak, akik Vószemként ismernek. 33 évesként a legfiatalabb egyháztanácsstagok közé tartozom. Meglepődtem, hogy Levente atya rám is gondolt, mikor kiválasztotta az embereket. Örülök, hogy én is tagja lehetek annak a tanácsnak, aminek sok évig a nagyapám is tagja volt.

2003-ban végeztem az ELTE testnevelés-földrajz szakán és ettől az évtől kezdve dolgozom a Katolikus Általános Iskolában. 2004 óta vagyok házas, feleségem Huszárné Baranyi Andrea. Nagy örömünkre van három gyermekünk. Hunor Zoltán öt és fél éves, Bíborka kettő és fél, Viola Boróka pedig augusztus végén született.

Tízéves voltam, ekkor már ministráltam, amikor Mácz István révén találkoztam a cserkészettel. Mára már én vettem át a helyét és vezetem a ceglédi cserkészcsapatot. A cserkészletnek köszönhetem, hogy dr. Beer Miklós püspök atya ismerősként köszönt és Mácz István barátként fogad az otthonában.

Az eltelt több mint húsz év alatt megtapasztaltam, hogy milyen sok lehetőség rejlik a cserkészletben a vallásos életre nevelés terén.

Imádkozunk, templomba megyünk, vallásos énekeket énekelünk, járjuk a természetet, szolgáljuk és elviseljük egymást a cserkész táborokban. Az együtt töltött napok végén nem maradhat el a hálaadás a játék örömeért, a jó időért vagy éppen az esőért. Remélem, hogy ezután is sok gyereknek tudunk örömteli napokat szerezni, akár cserkész lesz, akár nem.

TAKÁCS MIKLÓS

Túl a hatvanon az ember a hétköznapi történések mellett egyre többször néz vissza. Gondolkoznak a múlttól, a szülői házról, gyermekkori barátokról, a templomról.

Nekem ilyenkor egy katolikus, hitét gyakorló család jelenik meg a fejemben, hiszen szerencsés módon ilyenbe születtem a múlt század közepén. De vajon

a gyermeki istenszeretetet, a kötelességtudatot, a katolikus közösség ereje- beleértve az ünnepeinket, a hajnali miséket, az egymással való versengést, hogy ki ministráljon, a nyári szép napok a szünetidőben a keveremesi plébánián- mennyire alapozták meg hitemet?

Nehéz idők voltak akkor (is), egyre kevesebben lettünk a hatvanas évektől. Félték az emberek megvallani a hitüket. Elmaradtak az iskolai hittanórák, másfelé terelték, kényszerítették a fiatalságot. Sajnos én is kezdtem hanyagolni hitemet középiskolás koromtól. Gyenge voltam.

Hosszú évek múlva a családalapítás, gyermekeink születése és Zsédely atya kellettek ahhoz, hogy vissza találjak Jézushoz. A Magyarok Nagyszabotnya kápolna építése során gyakran hívtak, keresett plébánosunk, jól esett, hogy igényt tartott

segítségemre. Ma is örömmel beszélnek gyermekeink Gyula atyáról.

Egyébként a gyerekek elég messze kerültek Ceglédre; Pécsre és délkelet Angliába. Szentségi házasságban élnek. Három unokánk van, közül a legnagyobb most kezdte koptatni Bristolban a Canterbury St. Augustine római katolikus iskola padjait. Sokfelé jártam a világban, megismerhettem más népek kultúráját, távoli földrészeket, de a velük való találkozás minden kirándulást, nyaralást felülmúl.

Régóta, talán negyed százada az egyháztanácsban tevékenykedem. Lelki vezetőnk, plébánosunk Levente atya kérésére most a gazdasági bizottság tagjaként is végzem a rám szabott feladatokat, de figyelve a hívó szóra, igyekszem a hitből fakadó kötelességemnek mindig szeretettel eleget tenni.

Az utóbbi időben többször olvastam szent Jakab leveleit, szeptember közepén pedig Csíksomlyón a vasárnapi szentmisében is felolvasták a következő gondolatát: Mit használ, testvéreim, ha valaki azt mondja, hogy van hite, cselekedetei azonban nincsenek? (Jakab 2.14) A hit önmagában nem elég az üdvösséghez. Jócselekedetekkel kell egyesülnie.

Tanúságot kell tennünk hitünkről, a kapott talentumokkal jól kell sáfárkodnunk, feltétel nélkül tevékeny, kezdeményező részeseinek kell legyünk krisztusi közösségünknek. Ma sem könnyebb az egyház helyzete, mint ötven évvel ezelőtt.

„Csak világítani hiúság, csak égni kevés. Égni és világítani (ardere et lucere) – ez maga a tökéletesség.” – hirdette a későbbi szent Bernát.

Portré

A „jótékony” pap

Szeptemberben néhány baráti családdal nyári élményekről beszélgettünk. Hamar kiderült, hogy az elmúlt hónapokban szinte valamilyen találkoztunk Csonka Csaba atyával, tehát egykori káplánunkat még mindig élő kapcsolatok kötik Ceglédhez, holott már három éve máshol szolgál.

– *Éppen a ceglédi időszakban jelent meg veled egy hosszú interjú a Magyar Nemzetben, de a Harangszó olvasói kedvéért idézzük fel: honnan indultál, és hogyan találkoztál először a hittel, vallással?*

– A hittel először gyermekkoromban találkoztam, de csak később, 19 évesen érdekelt komolyabban a vallás.

– *Miért a papi hivatást választottad?*

– Ez bonyolult, nem egyszerű a válasz. Ha egyszerű lenne, így válaszolnék: Papi hivatás egy személyre. Hozzávalók: ... Benne van persze az én döntésem, hogy igen, én is ezt szeretném, így szeretnék élni, de itt Isten a lényeg: ha nem hív meg erre a hivatásra, eszembe sem jutott volna magamtól. Nyilván emberek is kellettek hozzá, egy fiatal, lelkes, vidám plébános, egy jó befogadó közösség, ifjúsági énekkar, imádság, de a legfontosabb a szeretet. Lehet, hogy ezek a hozzávalók? Nekem legalábbis ezek kellettek a döntéshez!

– *Milyen állomáshelyei voltak a Cegléd előtti életednek?*

– Herencsény palóc községben nevelkedtem, tanulmányaimat Balassagyarmaton folytattam, itt vas- és fémestergályos szakmát szereztem. Ezután katona voltam Rétságon, majd leérettségiztem. Közben dolgoztam: voltam segédmunkás, betanított pék, közmunkás,

Fotó: Burgmann László

betanított szabász. 1998-ban jelentkeztem a váci szemináriumba, majd 2004-ben pappá szentelt Dr. Beer Miklós püspök atya. Első káplánhelyem Nagykovács volt, ezután jött Cegléd.

– *Mennyi időt töltöttél Cegléden, mire emlékszel vissza a legszívesebben ezekből a hónapokból?*

– Három évet. Nem akarok senkit sem megsérteni, természetesen aranyosak voltak a hívek, a gyerekek, az ifjúság, a bibliakör tagjai, de a legszebb idő az volt, amit a paptestvéreimmel együtt tölthettem: Imre atyával, Levente atyával, János atyával, és természetesen a Mammával, Levente atya édesanyjával, és néha édesapjával, Papával. Olyan volt, mint egy család.

– *Gyakran előfordult, hogy gitároztaél és énekeltél a szentmiséken. Mit jelent neked a zene a hivatásod gyakorlásában, és milyen zenét játszol/hallgatsz szívesen?*

– A zene vezetett el Istenhez. Mint ifi hittanosi ifjúsági énekkar tagja voltam. Sokat jelentett számomra. Természetesen ifjúsági énekeket játszom, amit szeretnek a hívek, meg szívesen játszom retro magyar számokat (Máté Péter, Szécsi Pál, Ihász Gábor, stb.), aminek megint csak nagy sikere van, kiránduláskor, jótékonysági bálon, ahogy az alkalom hozza.

– *Tartottál ovis miséket a Kápolnában, és tanítottál a Katolikus Iskolában. Milyen szépségei és nehézségei vannak számodra a gyerekekkel, fiatalokkal való foglalkozásnak?*

– Szerintem a kisgyerekekkel – ovisokkal, alsósokkal – a legnagyobb áldás foglalkozni. A nagyobbakat – felsősöket, főleg 7-8. osztályosokat – tanítani, na, az embert próbáló, türelemre nevel, ehhez nagy erő kell és ideg. Fegyelmezésben nem voltam soha jeles. Ahogy benne voltam – legalábbis csak egy szeletecske jutott a tanításból –, rájöttem, nekem nem igazán megy, minden elismerésem a tanároké. A gitár, a zene nagy segítség volt a tanításban. Ez volt a dzsóker!

– *Hová helyezett a püspök atya Ceglédről?*

– Dabas-Gyónra, itt három évet szolgáltam, mint önálló Plébániai Kormányzó – nekem ez jobban tetszik, mint a plébános cím, jobb a hangzása –, majd Inárcon kiegészítő lelkész voltam négy hónapig, majd Tarra kerültem.

– *Idén február óta tehát a Nógrád megyei Tar községben élsz. Hogyan fogadtak itt a hívek, hogy érzed magad közöttük?*

– Érdekes volt, hogy Dabas-Gyónon rendeztünk egy jótékonysági bált a gyerekek javára, közben kiderült,

hogy elhelyez a püspök atya, ez egyben búcsúbuli volt. Inárcon való költözésem után egy héttel katolikus jótékonysági bált rendezett az egyházközség - nem miattam, ez így jött össze. Amikor Tarra költöztem, szintén egy hét múlva, katolikus jótékonysági bállal kezdtem az új helyemen. Meglepő, de mulatságos! Azt gondolom így utólag, hogy Isten ezzel azt akarta elmondani, hogy ne szomorkodjak, inkább örüljek annak a három évnek, annak a négy hónapnak, és az új helyemnek. Nem az a lényeg, hogy hová kerül az ember, hanem el tudja-e dönteni: én itt is jól fogom magam érezni, csak idő kell hozzá. Nagy örömmel fogadtak, nem gondolták volna, hogy lesz papjuk, aki itt is lakik, hiszen 15 éve, hogy

nem lakott a plébánián pap. Jól érzem magam közöttük: pálcók, jó pálcók.

– *Meséld azokról a településekről, amelyek még hozzád tartoznak!*

– Mátraverebélyen elég sok a cigány – én nem szeretem, ha romának mondják –, szóval próbálok velük is foglalkozni: nem egyszerű. Elég szép számmal járnak templomba a cigányok is, nem azért, mert van egy cigány papjuk, hanem mert ez így volt régebben is. Itt kb. 2300-an laknak. Kisterenye a következő hely, amit ellátok: 7000 lelkes városrész. Itt lakott az elődöm, Dr. Sánta János atya. Szerették őt, és nem volt könnyű számukra a váltás. Egy kicsit sértve érzik magukat, hogy nem oda költöztem, de elfogadják a döntésem. Tisztelik a papot. A negyedik helyem Nemti, ahol hetente egyszer van szentmise szombat este. Nagyon kevesen járnak templomba, kb. tizenheten. Próbálok bibliaórával, hátha növekszik a létszám. Egyébként aranyosak. 700 lelkes falu.

– *Nyolc éve szentelték pappá. Mit választottál akkor jelmondatodnak, és miért?*

– Izajás 61,1: „Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert Ő kent föl engem...” Ez volt az a szentírási idézet, amit választottam szentelésem előtt. Először csak gondolkodtam rajta, nem mertem ezt választani, mert Jézus ezt olvassa fel a zsinagógában, és azt mondja, hogy beteljesedett az írás. Jézus saját magára mondta, én ezt nem mondhatom! Aztán az esztergomi szemináriumban egy reggeli misén, ahol diakónusként szolgáltam, Dr. Beer Miklós, a szeminárium rektora volt aznap a főcelebráns, és éppen ez volt az evangéliumi szakasz. Ő megválaszolta a prédikációban, hogy ez lehetne akár egy felszentelés előtt álló diakónus jelmondata. Így tudtam bátran dönteni. A pap Krisztus képmása, azonosulhat vele!

Szósné Molnár Helga

Fotó: Burgmann László

András Zoltán

Hol vagy, Uram?

Kereslek, Uram,
mindennapok sűrű bánatában,
ünnepek piros lázában,
s a lélek ráncainak mélyén,
hol a magány csorog.
Küldjél jelt, Uram!
esd a száj
s a szűkülő torok.
Kutatlak atomok rezdülésében,
ahonnan a fény kilobban,
s a táguló űrben,
hol a végtelennek vége van;
a kettős spirál láncában,
hol felfűzve sorsom
mint a gyöngyszemek –
várom, Uram, várom
az üzenetedet.
E vakvilágnak koldustenyérébe,
míg tagadnak a falkába terelt szavak,
hullasd kegyelmed filléreit,
hogymegtaláljalak.
Vigyázzlak
hókristály csillámlásában,
tavaszok kigyúló szírmában,
kagylóhéj selymes gyöngyházfényében,
szívárvány karcsú, lenge ívében.

Kereslek
asszonyok táguló szembogarában,
a szerelmes szóban,
sóhajok titkos fátyolában.
Megyek utánad
történ, roskadtan,
ha kell, vonzsolom magam,
ha nyelvem elharapva is,
kiáltalak –
szápadlatomon a vér sós íze tapad.
Most csendes, szelíd, lágy este van.
Simogatnak az illatok.
És arcomra hull
egy forró csillagsugár.
Uram, ez jel nekem!
Fogom már kezéd
és el nem engedem

Egyházzene

Kereszt-motívum Bach zenéjében

A barokk kor zenéjének „figura-tanában” létezett egy olyan dallamfigura-típus, amely a keresztet hivatott ábrázolni. A kereszt-motívum így jön létre: a dallam az egyik hangról ellép a másikra (az irány mindegy), majd az ellenkező irányba, majd nagyjából a kiinduló hang magasságára. Ha az így keletkezett négy hangot a kottalapon páronként összekötöm, két, egymást metsző vonalat kapok: ez a „kereszt-motívum”.

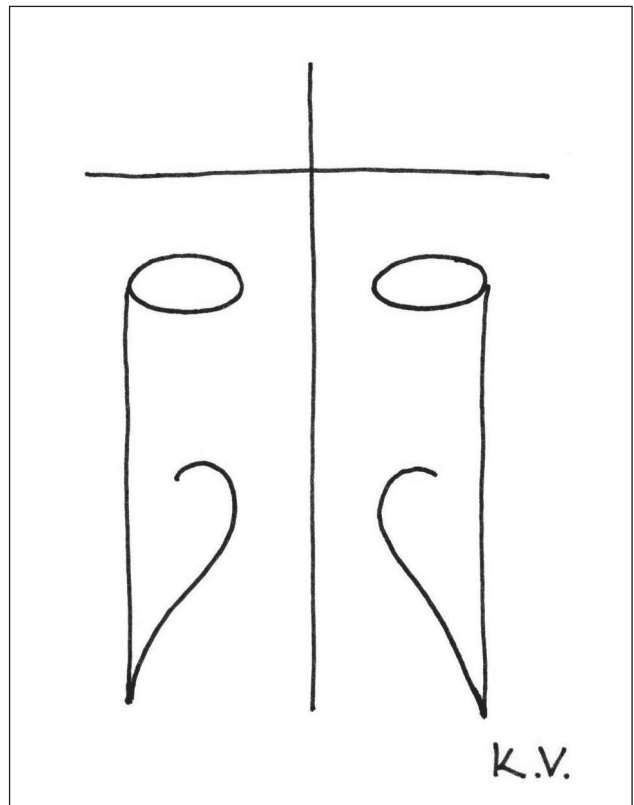
Ha a zene-szerző el akarja rejteti, olyan hangokat használ, amelyek harmonikusan

belesimulnak a hangzásba, de ha meg akarja mutatni, diszsonáns hangközöket alkalmaz.

Most pedig nézzünk példákat a h-moll miséből! Bach a passióiban többnyire a Kreuz, ill. a Christus szónál alkalmazza a kereszt-motívumot, de mi a helyzet ebben a műben?

Az egyik Kyrie-kórus fő dallamának első négy hangja a keresztet rajzolja ki, a másik feltűnő példa a Crucifixus tételben, éppen a Crucifixus (megfeszítették) szónál hangzik fel. Bach tehát a kereszt-motívummal

köti össze az isteni irgalomért esedező tételt a kereszthalált megéneklő részlettel. Teológiai mondanivalója: a mi bűnünkre Isten irgalma Fiának értünk önként vállalt áldozatával válaszol. Izajás jövendöli: „De őt a mi vétkeinkért szúrták át, a mi bűneinkért törték össze; a mi békeségünkért érte fenyítés, és az ő sebe által gyógyultunk meg” (Iz 53,5).

Újabb két példa: a Benedictus-ban a keresz-motívum harmonikusan simul bele a hangzásba, az Agnus Dei tételben, a peccata (bűn) szónál disszonancia teszi azt feltűnővé. A Benedictus szövege a virágvasárnapi bevonuláshoz kapcsolódik, hiszen a fordítása így hangzik: „Áldott, aki az Úr nevében jön!” (Mt 21,9) A szerző itt azért rejti el a keresz-motívumot, mert Jézus bevonulásakor még az apostolok sem gondolták, mi vár mesterükre, csak ő tudta, hogy elérkezett az az óra, amelyért jött. Az Agnus Dei tétel pedig a keresz alá visz minket, így helyénvaló, hogy Bach olyan hangzást adjon a motívumnak, amelyik szinte kivilágít a zenei környezetből. A kereszten a bevonulás dicsőségének nyoma sincs.

Az utóbbi példában a szöveg a „világ bűnét” (peccata mundi) említi, de fontos, hogy ez a tétel 14-dik ütemében történik! Bach korában közismert volt a „szám-ábécé”. Az ábécé betűit sorszámolták, így bizonyos szavakat lefordítottak a számok nyelvére. Ha Bach családnevének betűit számokkal helyettesítjük és összeadjuk, az eredmény: 14. Bach gyakran él ehhez hasonló utalásokkal

más műveiben is. Mit jelent itt az, hogy a „világ bűnei” kifejezéshez a 14-dik ütemben ér el az énekes? Habár a világ bűneiről van szó, Bach ennél konkrétabb: saját magát is bűnösnek vallja, akiért Jézus odaadta magát. Mintha ezt mondaná: én vagyok az a bűnös, akiért a Megváltó szenvedett.

Hogy ne vádolja senki Bachot azzal, hogy csak a keresztet látja, álljon itt még egy példa! Az Et expecto (várom a holtak föltámadását) tételben a keresz-motívum éppen a resurrectionem mortuorum (holtak feltámadását) kifejezésre esik először. A keresztáldozat és a föltámadás tehát összekapcsolódik. Ez nekünk azt is mondhatja, hogy ostobaság a keresztet hirdetni a feltámadás hite nélkül, valamint vakmerőség remélni a feltámadást anélkül, hogy elfogadnánk a keresztet.

A legutóbb említett tétel végén a kórus hosszú ütemeken keresztül éneklő: „amen”. Ezekben az énekszólamokban több, mint 40-szer fordul elő a keresz-motívum! Bach tehát igent mond a keresztre. Ezt kétféleképp is érthetjük: egyrészt igent mond Jézus keresztjére (mai szóhasználat: elfogadja Jézust személyes Megváltójának), valamint igent mond a saját keresztjére, és így követi Mesterét. De tehet-e másképp az, akinek a neve maga is keresz-motívum?

**Volter
Kálmán**

Lélektől-lélelig

Böjte Csaba testvér gyermekei Cegléden

„Ferenccs rendi szerzetes, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány alapítója. Az általa létrehozott gyermekmentő szervezet célja az Erdélyben sanyarú körülmények között, sokszor az éhhalál szélén tengődő gyermekek felkarolása.” – írja a Wikipédia lexikon Böjte Csabáról, de lexikont se kellene „felütni”, hogy mindezt tudjuk róla. Böjte Csaba neve mára fogalom. Összekapcsolódik Dévával, árvaházakkal és gyermekotthonokkal, és mindazzal, amit a gyerekekért tesz. Déván kívül már számos szociális gyermekotthont létesített Erdélyben, mint például Tusnádfürdőn, Szovátán, Torockón, Csíksomlyón, Kisiratoson, Nagyszalontán vagy legutoljára Nagyváradon. Főleg adományokból tartják fenn magukat, illetve felajánlásokból. Az idén nyáron Cegléd ajánlotta fel vendég-

szeretetét (nem először), jobban mondva ceglédi családok fogadtak be otthonukba „Böjte-gyerekeket”, akik különféle gyergyói gyermekotthonokból érkeztek hozzánk. Ezekben az otthonokban, vagy, ahogy ők nevezik „bentlakásokban” nagyon sokféle gyerek él. Vannak ugyan árvák, de többnyire hátrányos helyzetű családokból származnak, és a szülők kérésére kerültek ilyen intézménybe, akik vakációkban hazaviszik őket. Persze olyan is akad, akit nem visznek, vagy vinnének, de jobb, ha nem teszik, mert lelki nyomorékként térnek vissza az intézménybe. A befogadó családok maguk sem tudták, hogy milyen körülmények közül jövő gyermeket fognak istápolni tíz napon át. Voltak szófukar, magukba zárkózott, sebeket hordozó fiatalok. Voltak szolgálatkész, vendég-mivol-

tukat tudomásul nem vevők, akik lépten-nyomon segíteni akartak a háztartás körül: mosogatni, füvet nyírni, biciklit javítani. És voltak cserfes, életvidám, igazi felhőtlenül nyaraló gyerkőcök is. Nem olyan egyszerű és magától értetődő dolog egy vagy több vadidegen gyerekről gondoskodni. Nagy felelősség hárul a szervezőkre és a segítőkre is. Mi készítenek bennünket arra, hogy mégis, minden nehézség ellenére belevágjunk az ismeretlenbe? A jutalom, a hála biztos nem, mert azt nem is szabad várnunk. Akkor hát, mi a célunk vele? Pierre abbé mondta, hogy életünk célja az, hogy megtanuljunk szeretni. Az önzetlen segítségnyújtás, az emberségesség, az elfogadás, az alázat tanít meg bennünket erre. Csángó gyerekeket fogadtunk – hogy megtanuljunk szeretni!

Az alábbi összeállításban Sági Anikó szervezőként, Steiger Peti és Paskóné Terike vendéglátóként osztja meg gondolatait a *Harangszó* olvasóival. (a szerkesztő)

A történet, talán tavaly augusz-

nyoknak köszönhetően, nagyon érdekes, felejthetetlen programokon vettek részt a gyerekek. Magukkal vitték Erdélybe a cserfes Nagy Pista történeteit, cserkészeink mosolyát és barátságát, élményeket a strandról, a gokartozásról, Csemőből, Kabde-

ütköztem, újabb kétségek gyötörték. Nehogy olyat mondjak, amivel utalhatnék arra, hogy ő árva, ám a vacsoránál beszélt a családtagjairól, és kiderült, hogy nem árvaházban él, hanem a szüleivel. Megörültem neki, nem kellett tartanom attól, hogy

Fotó: Kabdebó Flórián

tusban kezdődött, amikor először találkozhattunk Csaba testvér árváival és mindenki úgy ült a szentmisén, hogy egy-egy gyermek arca, mozdulata az elhangzott mondatok beleívódtak emlékeinkbe.

A következő kép 2012. február: egy e-mailt olvasok, - jöhetnek-e gyergyói gyerekek ezen a nyáron is Ceglédre? Ebben a helyzetben csak egyetlen szó volt a lehetséges válasz: Igen.

Megbeszélések, egyeztetések, pályázatírás és feszült várakozás. Tényleg lesz szállás a gyerekeknek? Milyen programokat keressünk? Mit fognak enni?

Lassan indultak be a dolgok, rengeteg bizonytalanság várt ránk és nem tudtunk semmit az anyagi fedezetről sem. Kéréseink, vágyaink és álmaink meghallgattatásra kerültek!

2012. július 30 – augusztus 9. között vendégül láttunk 17 gyermeket és két nevelőt, akik főként Gyergyószentmiklósról, Gyergyóditróból és a gyergyószárhegyi gyermekotthonból érkeztek.

A ceglédi egyházközség és Cegléd városa mellett a főszerep a szállásadó családokra hárult.

10 napig saját gyermeküként fogadták be otthonaikba az árvákat, vagy az igen sanyarú körülmények közül érkező, vagy bizonytalan családi háttérrel rendelkező gyerekeket!

A felajánlásoknak és az adomá-

bó Flóri élvezetes és professzionális budapesti idegenvezetését, Cegléd ízeit, színeit, hangjait, az emberek szeretetét, összefogását és hitét.

Teljesen más világot, más felfogást tapasztalhattunk meg mi, akik velük éltünk, velük voltunk néhány napig! Végtelen hálát, örömet, lelkiezt, optimizmust, bizalmat, kötődést, mosolyt és könnyeket kaptunk!

Ezúton is köszönöm MINDENKINEK az adományait, felajánlásait és szolgálatait!

Sági Anikó

Vannak olyan érzések, melyeket nehéz vagy nem lehet szavakba önteni. Ilyen érzés volt számomra, mikor meghallottam, hogy Bőjte Csaba „gyermekel” közül az egyik hozzánk jön. Az igazat megvallva, kezdetben nem foglalkoztatott a téma, mivel iskolai teendőim sokkal fontosabbak voltak ennél a hírnél. Ahogy azonban közeledett az érkezése ideje, egyre gyakrabban gondoltam arra, milyen gyermek érkezik hozzánk: kedves, barátságos? Vagy inkább zárkózott? Viszonylag hamar túltettem magam e kétségeimen, bíztam abban, hogy jól fogja magát érezni nálunk.

Izgalommal és nem kis aggodalommal vártam rá mégis az iskola udvarán. Már bemutatkozásakor tudtam, egy igazán kedves gyermek a vendégünk.

Ekkor egy másik problémába

akaratlanul is elszólnám magam.

Egy csendes, kedves, jóindulatú fiút ismertem meg benne. Voltak olyan hétköznapi, számunkra természetes dolgok, melyek neki furcsák, ismeretlenek voltak. Sokat beszélgettem vele, kiderült, hogy

Fotó: Kabdebó Flórián

régóta várt már erre a kirándulásra és nagyon örült a programoknak. A legjobban a strandolás és a gokartozás tetszett neki, és persze a Parlament. Estéknként megnézte velünk az olimpiai játékok legfontosabb

eseményeit, együtt szurkoltunk a magyar versenyzőknek, közben elvittük magunkkal a már megszokott kerékpározásainkra, így bemutattuk neki a várost. Nem volt nehéz dolgunk a családi programok szervezésével, mert mindennek örült, mindenért hálás volt.

Az ő nyugalma nagy hatással volt rám és ráébredtem, értékrendemen van mit javítani. Megszerettem, elutazása űrt hagyott maga után. A „Böjte-gyerekek” ittlétével gazdagabbak lettünk és remélem, ők is szeretettel gondolnak itt töltött napjaikra.

Steiger Péter

Elmúlt a nyár. Szép volt. Nyáron mindenki igyekszik elutazni valahová, élményeket gyűjteni, feltöltődni. Tíz évvel ezelőtt a Kárpát-medencei anyanyelvápoló magyartanárokkal Erdélyben töltöttem el tíz napot. Csodás, lélekemelő napok voltak. A program részeként jutottam el Dévára, Böjte Csaba ferences atya árvaházába. Szállóvendégként ott töltöttünk egy éjszakát. Találkoztunk az ott élő gyerekekkel, nevelőkkel. Mély nyomot hagyott bennem ez a találkozás: a gyerekek csillogó szeme, szeretet utáni vágya, kedvessége, a rend, fegyelem, tisztaság, amit megteremtettek maguk körül. Egyáltalán az egész intézmény szellemisége magával ragadott. Elhatároztam, hogy amikor módosom lesz rá, segíteni fogok nekik.

Örömmel vettem tehát a plébá-

nia felhívását ez év tavaszán, hogy vendégül láthatjuk Csaba testvér gyermekeit, ezúttal Gyergyóból. Nagy izgalommal készültem a fogadásukra. Megtudtam, hogy két tizenhat éves kislány jön hozzám. Örömteli volt a találkozás. Ugyanolyan csillogó szeműek voltak, sugárzott felém szeretetük, mint a tíz évvel ezelőtti gyerekeké.

Tíz napig szeretettel szolgáltam őket. Készítettem a reggelit, vacsorát. Megfőztem kedvenc ételeiket.

A Szent Kereszt Katolikus Általános Iskola, a Máltai Szeretetszolgálat ceglédi szervezete, a ceglédi cserkészek, az egyházközség több tagjának szervezőmunkája, adománya következtében igen gazdag programban volt részük.

Esténként mindig nagy beszélgetéssel zárultak a napok. Beszámoltak élményeikről, de szó esett az otthoniakról is, az otthoni, iskolai életükről, álmaikról, vágyaikról, terveikről, családjukról.

Néhány programon mi, a befogadó családok is részt vettünk közösen velük. Meghatódtunk, amikor a Tápíószelén nyaraló parajdi csoporttal együtt előadott éneküket hallgattuk:

„Szállj dalom szállj, gyöngye kismadár,

határokon túl a Hargitáig szállj...

A nagyvilágon e kívül sehol sincs helyünk,

s mi egymástól is megtagadtuk itt, hogy boldogok legyünk...”

Felszabadult, családi hangulatú volt a vasárnapi ünnepi mise után az agapé is a plébánia udvarán.

Főlemelő, könnyekig ható volt, amikor a záró tábortűz körül egymás kezét fogva együtt énekeltek a székegy himnuszt.

Öt éves Marci unokámnak már konkrét élményei lesznek, amikor az iskolában arról tanul majd, hogy a határainkon túl is élnek magyarok. Biztos vagyok benne, hogy emlékezni fog Ibolyára és Ilonkára, a két erdélyi leánykára.

Vendégül láttam két kislányt. Tíz napra adtam szállást, reggelit, vacsorát. Ezekből a lányokból áradt az egyszerűség, a tisztaság, az őszinteség, a szeretet felém. Felüdítették tíz napomat. Akkor hogy is van ez? Ki adott kinek? –Remélem, hogy ők is szeretettel fognak emlékezni az itt töltött időre.

Elmúlt a nyár. Mindenki igyekezett feltöltődni. Én most így nyaraltam. Velük. Nagy lelki ajándék volt ez számomra.

Paskó Istvánné
ny. tanár

„Látványossága lettünk a világnak”

(1Kor 4,9)

Szeptember 16-án szép ünnepe volt egyházközségünknek: a templomunk titulusának ünnepe, amelyen az ünnepi szentmisét egy újmisést atya, Fekete Roland mutatta be. Az ő papi jelmondatát olvashatjuk a következő sorokban: „Ne miattam valljanak szégyent azok, akik benned bíznak, Seregek Ura. Ne miattam piruljanak, akik Téged keresnek, Izrael Istene.” (Zsolt 69,7). Őt kérdeztem hivatásáról, életéről, a Cegléden töltött egy évről.

– *Miért ezt választottad papi jelmondatodnak?*

– Még Egerben voltam másodéves kispap, amikor Seregély István, akkori egri érsek tartott nekünk elmélkedéseket. Pont erről a zsoltáridézetéről beszélt, hogy mennyire fontos a hitelesen megélt papi élet, mert az vagy vonzó, vagy taszító a hétköznapi emberek számára. Szent Pál apostol is ezt írja: „Látványossága lettünk a világnak, angyaloknak is, embereknek is.” (1Kor 4,9)

– *Mi indította el a hivatásodat, hogyan alakult ki benned a döntés, hogy pap legyél?*

– Életemben nem történt semmiféle csodás esemény, nem hallottam isteni szöveget, mint a próféták. Nem láttam az Istent, mint Mózes, az égő csipkebokorban. Nem jelent meg nekem sem Jézus, sem a Szűzanya. Viszont a csendes imádságban és a szentmise olvasmányokban, melyek sorozatosan a próféták és az apostolok meghívásáról, kiválasztásáról számoltak be, úgy éreztem, ezek csak nekem szólnak. A lényeg: Jöjj, kövess engem!

– *Szüleid hogyan fogadták a döntésedet és hogyan látnak most?*

– Először nem igazán értették. Nem is igazán akarták elfogadni. De ez az évek alatt az ellenkezőjére változott.

Talán most már egy kis büszkeség is van bennük, hogy az „egy szem” fiukból pap lett.

– *Milyen papnak szeretnéd látni magad az aranymiséden?*

– Röviden: boldog papnak, aki az Isten szándéka szerint tette a feladatát, minden időben.

– *A papi szolgálat különféle területei közül melyik áll hozzád legközelebb?*

– A Cegléden eltöltött egy év jó volt arra is, hogy az Idősek Otthona dolgozójaként belelássak az emberi nyomorúság és kiszolgáltatottság, valamint az élet végéhez közeledő létállapot helyzetébe, annak minden nehézségébe és örömébe. Köszönet és hála az Otthon vezetőjének, Mikulásiné Oláh Ágnes igazgató asszonynak, valamennyi dolgozónak és az ott lakóknak, hogy befogadtak és elfogadtak. Hogy meg tapasztalhattam, mit jelent egy családi légkörben végzett, nem egyszerű, de nagyon hálás és szép feladat, az idős emberekről való gondoskodás.

– *Milyen örömeid vannak a jelenlegi helyzetekben, papi életben?*

– Augusztus 1-jével püspök atyánk Gyál város káplánjának nevezett ki. Újmisést papként, kikerülve a szeminárium védőszárnyai alól, az újdonság varázsa az, ami lenyűgöz mindennap. Új arcok, új kihívások, új feladatok, melyek örömmel töltenek el.

– *Mi okoz nehézséget a jelenlegi helyzetekben, papi életben?*

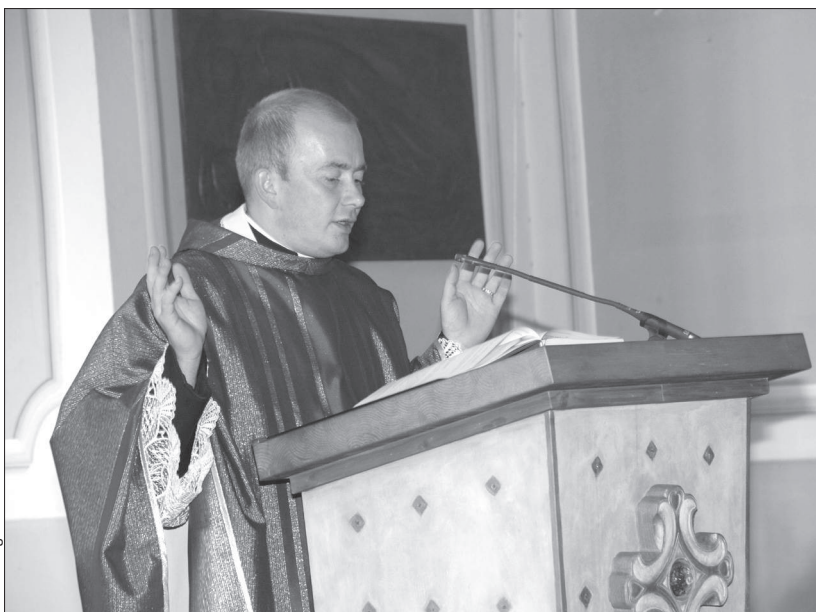
– A nehézségek is ugyanezek. Új hely, új arcok, új kihívások. Megszokva a szeminárium életét, majd kikerülve onnét, egy vadidegen helyen találtam magam, vadidegen emberek között. De dolgozom azon, hogy se a hely, se az emberek ne legyenek idegenek a számomra. És persze, én se legyek idegen a számukra.

– *Miből áll egy átlagos napod, napirended?*

– Minden nap fél 6-kor kelek. Elmélkedés, zsolozsma, 7 órakor szentmise. Az étkezések közösen vannak a plébános atyával, Hefler Gáborral. Dél előtt KRESZ-oktatás, illetve most már vezetés, hittanórák iskolákban, óvodákban. Ebéd. Délután, ha van, temetés. Sport, főleg biciklizés. Este olvasok, illetve a napi híreket szedem össze az interneten. Este 10 óra körül már aludni szoktam.

– *A Cegléden töltött egy év hogyan segíti a mostani szolgálatodat?*

– A már említett Idősek Otthona-beli ismeretek nagy segítségemre vannak, hiszen a plébános atya

87 éves édesanyja is velünk lakik a plébánián. Sok törődést és figyelmet igényel. A ministránsokkal töltött egy év is igen kamatoztatható ismereteket

és tapasztalatokat adott a fiatalokkal történő foglalkozás terén.

– *Mit üzensz nekünk, ceglédieknek?*

– Cegléd maradandó nyomokat hagyott a lelkemben. Tagadhatatlan: életem egy meghatározó és fontos állomása voltatok. Hiszen a nálatok tapasztalt élmények voltak az elsők, amelyeket a szeminárium védelme nélkül szereztem. Levente atya úriemberhez méltó nagyvonalúsága, humora, vagy Imre atya kétkezi munkája Csemőben, buzgó papi élete, vagy Menyhárt János, akkori káplán atya féktelen jókedve és stílusa mind-mind nagy hatással voltak alakuló papi életemre. Szeressétek papjaitokat és imádkozzatok értük!

– *Kedves Roland atya! Köszönöm a válaszokat. Isten áldja meg életedet, és tegye teljessé a jót, amelyet megkezdett benned!*

Volterné Anikó

Tanítás

A kereszt – jel, szimbólum és ereklye

A kereszt a Megváltás szent jele; az Egyház minden tevékenységét ezzel kezdi, ezzel áldja meg és a szentségek kiszolgáltatásánál is ezt használja. Mindennapi keresztény életünk szempontjából szintén alapvető fontosságú; a keresztvetés rövid hitvallás megszentelt voltunkról. Szimbólumként a kereszt Krisztus áldozatán túl a bűn és a halál felett aratott győzelmét, őt magát és az élet fáját is jelentheti. A II. niceai zsinaton (787) kimondták, hogy a keresztfa ábrázolásait és a róla készült szent képeket – a Jeru-

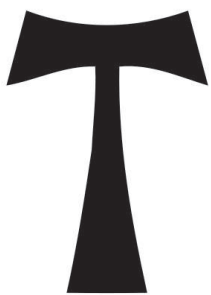
zsálemben megtalált Szent Kereszt ereklyékhez hasonlóan – tisztelet és hódolat, s nem imádat illeti. Ezek megkülönböztetése ma is fontos. De mi történt a kivégzőgerendákkal a Megváltó halála után az kereszt-ereklyék kultuszának elterjedéséig? Milyen lehetett Krisztus keresztje és miképpen ábrázolták ezt az idők során? Ezekre a kérdésekre próbálunk választ adni a Szent Kereszt felmagasztalása ünnepe után.

A keresztfa jellemzésére, mint tudjuk, nem tér ki a Szentírás. Alakjáról különböző elképzelések láttak napvilágot, mi szerint a nyugat-európai ábrázolásokon elterjedt latin kereszt (+) helyett esetleg T-alakú volt. A két gerenda merőlegesen illeszkedett egymásba, a hosszanti szár 3-4, a kereszt szár 2 méter lehetett. Tömege egyes feltételezések

szerint a 80 kilogramot is elérte, az ereklyék vizsgálata alapján anyaga pedig pínafenyő volt.

A Megváltó és a latrok három keresztjét a Golgota hegyén ásták el az egyéb kínzóeszközökkel együtt, amit Szent Ilona (Heléna) császárnő talált meg a IV. század elején, s a legenda szerint egy csodás gyógyulás mutatta meg közülük Krisztus keresztfáját. A megtalálás helyén a császárnő fia, I. Constantinus (Nagy Konstantin) bazilikát emeltetett, melyben egy nagyobb darab elhelyezésre is került az ereklyéből. Heléna római palotájának ereklyeőrző helyiségét a császár templommá alakította át – itt áll ma a Santa Croce in Gerusalemme, benne a Szent Ilona által hozott további darabokkal.

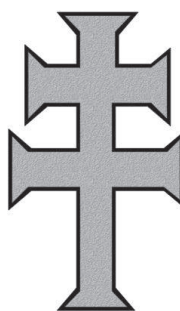
A keresztfa megtalálása eseményének külön ünnepe lett a keleti egyházban, az ereklyekultusz pedig gyorsan terjedt Jeruzsálemben, Észak-Afrikában és Európában egyaránt. Mellkereszték és csóktáblák (például a bizánci sztaurotéka, Esztergom, Főszékesegyházi Kincstár) csakúgy őriztek darabkákat a Szent Kereszt fájából, mint a magyar koronázási eskükereszt. II. Chozroész perzsa király ugyan egy időre meg-

T-alakú kereszt

Egyenlő szárú görög kereszt

Kettős kereszt

Bizánci kereszt

kaparintotta a jeruzsálemi darabot a Szent Város elfoglalása után, de a Herakleiosz bizánci császár győzelmet aratva felette megszerezte a ereklyét. Ezt a legenda szerint egy angyal intésére nem lóháton, hanem vezeklőként, gyalog vitte vissza Jeruzsálembe 628 szeptember 14-én. (Ennek állít emléket a Szent Kereszt felmagasztalása ünnep – mely őszi nap eredetileg Nagy Konstantin által a Golgotán emelt templom IV. századi felszentelési ünnepnapja volt.)

Miként a keresztfa évszázadokig a föld gyomrában várta megta-

lálását, úgy sokáig a kereszt jelét sem használták (nyilvánosan) a keresztények. A kivégző gerendák ugyanis a legalsóbb néposztályokba tartozóknak járó kegyetlen halálbüntetés eszközére, s nem a Megváltó győzmes áldozatára utaltak. Változást a kereszt megítélésében ugyancsak Nagy Konstantin császár hozott, aki Krisztus monogramjának jelében bízva nyert csatát 312-ben Maxentius ellencsászár felett; majd a kereszttereklye megtalálása és jeruzsálemi temploma felépülése segítette a szimbólum elterjedését. A képprombolás a kereszt használatát

nem érintette, a különböző egyházszakadások pedig inkább formai változásokat eredményeztek. A zsidó kiválasztottság jele (Tau) Nyugaton Szent Antal keresztjeként terjedt el, a latin kereszt helyett (melyet a lutheránusok is átvettek) Keleten az egyenlő szárú görög kereszt került a kultusz középpontjába. Az érseki – vagy apostoli – kettős kereszt felső szára a Krisztus feje fölé helyezett (INRI) táblára, a bizánci vagy orosz változat alsó, ferde szára pedig a gerenda lábtartó fájára utal.

Istvánffy Miklós
művészettörténész

Szentlexikon

Üdvözlégy Mária!

Isten örök időktől fogva kiválasztotta Máriát, hogy a megtestesült Igének test szerinti édesanyja legyen. „Legyen nekem a Te igéd szerint „fogadja el az angyali üzenetet. Szűz Máriát létének kezdetétől, fogantatásának percétől fogva megőrizte az áteredő büntől. Ezt nevezzük Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának. Ünnepe: december 8. Mária születésnapja: szeptember 8. A mennyei Atya Jézus személyének természetfölötti voltát (az ő) természetfölötti fogantatásával is kiemelte. Mária szüzessége ugyanakkor rámutat arra, hogy a születendő gyermek Isten Fia. E titkot Isten angyali üzenet által tudatta Máriával, s abban a percben, amikor Mária szabad akaratából elfogadta Isten akaratát, az Ige Mária méhében testté lett, és közöttünk lakozott. Ennek

A ceglédi Szent Kereszt Felmagasztalása Templom oltárkép részlete

Fotó: Irházy Róbert

ünnepe: március 25. (Gyümölcsoltó Boldogasszony).

Mária élete ettől kezdve: Isten Fiának csendes, alázatos szolgálata. Megszüli, gondozza és táplálja az Istenembert (ünnepek: december 25. és január 1.), a templomban Istennek ajánlja (február 2.), Heródes haragja elől Egyiptomba menekült vele, majd Názaretbe visszatérve neveli őt. Simeon jövendölése szerint a fájdalom töre járja át lelkét: anyai aggódással keresi Jeruzsálemben a 12 éves gyermeket, akinek „Atyja dolgai-ban kell fáradoznia”. A kánai menyegző után tudomásul kell vennie, hogy Jézus élete kizárólag az Atyának és az emberek üdvösségének szentelt élet. Mária mély anyai fájdalommal telve, (Fiával) együtt szenvedve követi Jézust a keresztúton: mindezt Isten akaratában megnyugodva (Fájdalmas Szűz ünnepe: szeptember 15.) Mária (Jézus) feltámadása után is a szeretet szerénységében teljesíti hivatását. Nem ő az első, akinek a Feltámadott megjelenik, de ott van azok közt, akik a Szentlélek eljövetelét imádkozva várják, ott van Pünkösdkor az apostolok között. A Szeplőtelen Fogantatás folytatásképpen egész életében büntelen tisztasággal

őrizte önmagában Isten templomát. Ezért Isten nem engedte romlásnak indulni testét, melyből Krisztus teste vétetett. Isten Máriát halála után testével együtt felvette a mennybe. (Ünnepe: augusztus 15.) Így lett Mária a mi testi feltámadásunk reménységének is biztosítója. Isten azt akarta, hogy az, aki Fiának szentséges Anyja volt, anyja legyen Fia titokzatos Testének is, az Egyháznak. Az Egyház pedig minden szentek fölött tiszteli és szereti őt, s kéri tőle, hogy tanítson minket szent Fia szeretetére.

Forrás:

Bosák Nándor: A liturgikus év

Összeállította:

Kis Attila hittanár

András Zoltán

Ave Maria

*Légy üdvöz, Mária,
ükeink napruhás
Boldogságasszonya.
Hajnal hasad,
rózsa a homlokod,
szép vagy, mint
a szeplőtlen csillagok.
Te a kínban is gyönyörű:
öleden véred
rubincseppjei ragyogtak,
midőn a méhedben fogant Istent
emberré vajúdtad.
Kit bűnök váltságára
táplált keblednek
hószínű sugára.*

*Átlépsz az Időn.
Roncsolt mába lebbensz.
Pislatüzű hitre
friss paraszat hintesz.
Gyöngye két karodban erős oltalom.
Szemed íriszében szelíd irgalom.
Bocsáss meg minékünk
mindahány férfinak,
kik nem szánunk véteni
leánynak, feleség-asszonynak.
Orcájuk tavaszát barna bánatokkal
felhőzve, s beszórva őszi avarral...
Szívárvány-mosolyod légyen
a bocsánaté,
Mindenség Asszonya,
ki vagy a legszentebb
örökkön
örökké.*

Ajánló

Őszi kavargás

Mati Unt észt szerző kisregényével még egyetemista koromban találkoztam az észt irodalom tanulmányozása során. Nemrégiben, sok év elteltével ismét kezembe került a könyv. Sok mindent lehet mondani az észt irodalomról, de hogy kitörő örömmel szólna a boldogságról, azt biztosan nem, ahogy az észtek maguk sem egy bohém nép. Egyik észt költő így határozta meg saját nemzetét: „egy kis nemzet // szenvedélyesek mint az olaszok // csak magukba fordulva // kifelé ez nem látszik // érzéseik lángszerűek // melyek lelkük legmélyén égnek” (Küü Anita fordítása). Mati Unt, az egyik leghíresebb észt író és színházi rendező művei is leginkább szomorkás hangvételűek, amelyek drámai helyzetekkel és nem ritkán fanyar, keserű humorral vannak átítatva.

Az Őszi kavargás című regénynek hat szereplője van, akik egymás közelében, de egymásról tudomást nem véve élnek szürke hétköznapjaikat egy fővárosi, tallinni, lakótelepen. A társadalom különféle rétegeiből vett figurák – Eero, a költő, August Kask borbély, Maurer építész, Theo, vendéglői portás, Laura és a kisfia Peeter – mind egyenrangúakká válnak, beleolvadnak a mustamäei lakótelep sivárságába. Azonossá teszi őket rendezetlen, zaklatott életük.

Ezt az egymás mellettélést, a másiról és egyáltalán a külvilágról tudomást nem vevést a regény szerkezete is érzékelteti, mindegyik fejezet hat része külön-külön foglalkozik a szereplőkkel. A különálló kis darabokból fércelődik össze, válik kerek egészzé a mű, amelyben szép lassan, egy őszi kavargás során összeérnek az egyéni sorsok. A műben szereplő eseményeket mind a hatan átélnek, és a maguk sajátos módján értelmezik. Így aztán egy-egy dolgot többféle nézőpontból láthatunk. Összefüggő cselekmény nem bontakozik ki, a szereplők mindennapjait, gondolatait, vágyait követhetjük nyomon. Eero például nagyon esendő ember, felesége elhagyta és örökké arra vár, hogy hazatérjen. A panel-

házban esténként az ablakok fényesen világítanak, kivéve az övét, ami a „kiszúrt szemű Oidipuszt” idézi fel benne. Karácsony este, hazafelé menet látja, hogy az ő lakásában is ég a villany. Ez felesége hazatértének reményét kelti benne. A felismerés, hogy ő hagyta égve a lámpát, végleg elkészeríti.

Valóban ennyire sivár lenne a valóság? Valóban hagyni kell, hogy az urbanizáció, a paneltömbök eny-

nyire elidegenítsék egymástól az embereket és csehovi kisszerű figurákká váljanak, akik egymás mellett, de nem egymásért, egymást segítve élnek éppoly kisszerű életüket?

Unt külön hősinek sorsát követve érdemes eltöprengenünk, vajon „saját életünk gyeplőjét kellőképpen a kezünkben tartjuk-e?”

Kabdebó-Ladik Livia

Cserkészzet

Cserkész hírmondó

Ismét eltelt egy esztendő, s kezdetét vette az új tanév. Természetesen a cserkészek sem lustálkodtak, hanem sok érdekes programon vettek részt a nyár folyamán. Lássuk is őket sorban!

Először is július közepén elérkezett az egész éves munkát megkoronázó nyári csapattábor, melynek helyszíne idén Vértesboglár volt.

Az időjárás nem volt mindig kegyes hozzánk, ennek ellenére rengeteg élménnyel gazdagodtunk.

Tábort építettünk, túráztunk egy, majd két napon át, strandon voltunk, nyomoztunk és még a kvizet is kipróbálhattuk.

Ezután jött egy kis pihenő, de nem sok, mert augusztus elején egy csodás hetet tölthettünk el Bőjte Csaba „gyerekeivel”. Először csak egy napnak indult, amelyet a cserkészek szerveztek. Itt városismereti vetélkedő volt, majd néhány körjáték és fogó után a vendégek megismerkedhettek a cserkészek kedvenc sportjával, a métával. Időközben annyira megkedveltük egymást, hogy a következő napokat szintén együtt töltöttük. Voltunk strandon, Csemőben falunapon, lovagoltunk, gokartoztunk, sportoltunk, tanultunk és még sorolhatnám.

Aztán elérkezett a fájdalmas búcsú ideje: utolsó este azért még tartottunk egy tábortűzet, ahol mindenki jól érezhette magát.

Következő programként augusztus végén megtartottuk a már hagyománnyá vált nyárzáró tábortűzet a Szent Hubertus-parkban. Itt összegyűlt sok-sok cserkész: együtt játszottak utoljára a csodaszép nyári időben.

És még csak most jön a java... Múlt héten megkezdődtek a toborzások az általános iskolákban.

Sok lelkes kis újonc jött el a péntek délutáni játéokra, és a héten már az őrsi foglalkozások is megkezdődtek.

Emellett jelen voltunk a Kossuth-napokon: részt vettünk a délelőtti felvonuláson, valamint a cserkészsátrat is megtekinthették az érdeklődők a Szabadság téren.

Szeptember utolsó szombatján egy városi akadályversenyt szerveztünk, ahol számos érdekes feladat várt a cserkészekre.

Októberben két díszörség is lesz, az őszi szünetben pedig a cserkészek részt vehetnek egy túrán is, melynek célja Bugac.

Röviden ennyit a közelmúltról és a közeljövőről. Hamarosan beszámolunk a többi programról is.

Köröstyös Dóri

Fotó: Kabdebó Flórián

Ifitábor a Bükkben

Ezen a nyáron, augusztusban az ifisek Bükkmogyorósdon, egy kis faluban táboroztak. Rengeteg új élménnyel tértünk haza, ezeket írjuk most le.

Vasárnap reggel fél 6-kor már az állomáson gyülekeztünk, és a vonatra vártunk. A korai időpont ellenére mindenki frissen beszélgetett, nevetgélt a társaival. Az út elég bonyolult volt, először Szolnokon kellett átszállni, aztán Hatvanban és Egerben. Innen kisvonnattal utaztunk tovább. A kisvasút gyönyörű helyeken vitt keresztül minket. A végállomástól busszal értünk el Bükkmogyorósdig. Rögtön elkezdtük felverni a sátrakat, de néhányunknál ez kisebb gondot okozott. Ekkorra már elkészült az estebéd, amelyet Laci bácsi készített nekünk. Újult energiával indultunk felfedezni a környéket. Este Zsófi és Kriszti izgalmas táborúzi műsort szervezett nekünk. A végén kimerülten zuhantunk ágyba, és a forró reggeli napsütésre ébredtünk.

Ezen a napon nagy túra elé néztünk: a Betyárkúthoz vezetett az utunk. Menetelés közben énekeltünk, játszottunk, többször is megálltunk pihenni. Mikor végre megérkeztünk, mindenki megtöltötte a kulacsát a csordogáló vízzel. Hazafelé is ugyanolyan vidáman telt az út, de azért kifáradva érkeztünk vissza a szállásra. Az esti táborúzi ismét jól sikerült, sokat énekeltünk, játszottunk; a műsorért ezúttal Eszter, Ági és Emese felelt.

Az éjszakai pár órás alvás után fáradtan keltünk fel, de szerencsére aznap nem volt nagy túra, csak a falu melletti réten métáztunk, labdáztunk. Délután a helybeli gyerekekkel játszottunk egy érdekes focimeccset: elég sok góllal kikaptunk – sajnos a falusiak másként ismerték a szabályokat. Vacsora után fát gyűjtöttünk a tűzhöz, majd együtt énekelve töltöttük el az estét. Mikor kellően besötétedett, a csapat bátrabb és kevésbé fáradtabb emberei elindultak egy éjszakai túrára, vaddisznókat lesni. Sajnos a jókedvünk elijesztette az állatokat, ezért hiába gyalogoltunk az erdőben az éjszaka közepén. Szerencsére másnap sem kellett túl korán kelnünk, hiszen a táborban játszottunk, kézművesked-

ESEMÉNYNAPTÁR

Október 11-én nyitja meg a Váci Egyházmegyei zsinatot Dr. Beer Miklós megyéspüspök úr a Székesegyházban. Imádkozzunk a zsinatért!

A Magyarok Nagyasszonya Kápolna búcsúját október 14-én, vasárnap 10 órakor ünnepeljük.

A katekéták őszi szakmai napja október 20-án lesz Máriabesnyőn, a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos-házban. Jelentkezni a Ház elérhetőségein lehet: tel: 28/420-176, fax: 28/510-742, e-mail: matersal@invitel.hu

tünk: pólót festettünk, az ifi logóját rajzoltuk a felsőnkre textilfestékekkel. A kevésbé ügyes kezűek kártyáztak, vagy puffosat játszottak.

Az idő gyorsan eltelt, az esti táborúzi helyett nyomozójátékot szervezett nekünk Dóri, Lackó és Vera. Szinte mindenki megtalálta a megoldást. Éjszaka vihar támadt, de a sátrak egész jól bírták a szelet és az esőt.

Másnap korán keltünk, és busszal indultunk Szilvásváradra a Gerennavárhoz. Természetesen a busz nem vitt fel minket a hegyre, ezért nekünk kellett megküzdenünk az emelkedőkkel. A várból szép kilátás nyílt a környező hegységre, a Bükkre. A lefelé vezető út már könnyebben ment, mert az út mellett szederbokrok nőttek - tele is ettük magunkat az édes, érett gyümölcsökkel. Miután leértünk a hegyről, kaptunk pár órát, hogy nézelődjünk az árusok között. A fő attrakció azonban a bobbálya és a kalandpark volt. Nagyon jól éreztük magunkat, de sajnos az utolsó buszjárárral vissza kellett indulnunk Bükkmogyorósdra, ahol már várt minket a vacsora. Másnap a strandolás nap következett. Ismét buszra szálltunk és miután megmásztuk a szarvaskői várat, megrohamoztuk Eger strandját. Hamar lepakoltuk a cuccainkat, és szétszéledtünk. Volt, aki büfébe ment, volt, aki rögtön a vízbe ugrott. Mindenféle árusok színesítették a strandot, és csábították áruikkal a vendégeket. Miután kitomboltuk magunkat, elindultunk hazafelé. Útközben betértünk vásárolni egy boltba, ahol feltankoltunk csokival és édességgel. Hazaérve vártuk Csaba atyát, aki misézett nekünk a bükkmogyorósdai templomban. Csaba atya velünk maradt nyársalni, és a táborúzinél is vendégünk volt. Ez volt az utolsó este. A táborúzi után gyertyafényben beszélgettünk, süteményt eszegettünk.

Utolsó nap délelőtt sátrat bontottunk, összepakoltuk a motyónkat, és a már ismerős útvonalon elindultunk haza. A vonaton Dodó gitárkíséretével énekeltünk, a velünk együtt utazók ámulatára. Nagyon jó hangulatban telt az utunk. Többször futottunk az aluljárókban, hogy elérjük a csatlakozást. Ceglédre érve már vártak ránk a szüleink, hogy kikérdezzék tőlünk a tábor élményeit. Reméljük, jövőre is lesz ifitábor, és ugyanilyen jó hangulatban tudunk eltölteni együtt egy hetet!

Kuthy Emese és Oláh Eszter

„Az én házam imádság háza”

Valaha még erődítmények is voltak a templomok, ma már inkább a hitélet, a hitoktatás és a közösségi élet színterei, esetenként előadó- vagy koncerttermek. A csemői Urunk mennybemenetele templom is ilyen, modern elvárásoknak is megfelelő, mégis letisztult, egyszerű, békés hangulatot árasztó hely.

Ha a külső megjelenéséről akarunk beszélni, akkor a két legfontosabb jellemvonása már messziről szembetűnik: fehér falai az egyszerű vonalvezetésű ablakokkal és Orisek Ferenc fafaragó művész alkotása, a Fekete család által állíttatott kereszt. A templom – méreteiben a település nagyságához igazodva – egyetlen tornyával belesimul környezetébe. A Templom téren, az akácok között állva nyugodt szigetként van jelen a rohanó világban.

Az egyszerű fehér fal és a fa csendes egybesimulása teremti meg a külső és belső egységet. Kevés díszítés, művészi faragványok, tartógerendák, faburkolat és mindent átható nyugalom. A templom karakterét meghatározzák Orisek Ferenc ihletett alkotásai, melyek szemet gyönyörködtetően és lelket táplálóan vonzzák a tekintetet.

A templom oszlopos tornáczára lépve a kereszt után a második Orisek-alkotás fogad: a faragott táblakép azt a jelenetet ábrázolja, amikor Szent István felajánlja a Szent Koronát és vele Magyarországot Szűz Máriának. Szinte kézen fogva vezet ez a gondolat – az ajtón belépve látható – csemői Madonnának nevezett szoborhoz, amely témaválasztásával összekapcsolja a külső és a belső teret. Ha pedig bent az egyszerű, fehér

falakon végigtekintünk, a művész keresztútja, mint két előre mutató kar, vezet a szemünket a szentélybe, az oltárig.

Az oltárt és a derűs, fényben fürdő szentélyt három nagyszabású alkotás fogja közre. Jobbról és balról Varga Gábor keramikus-művész Jézus megkeresztelése című alkotása és az életnagyságú feszület, középen pedig Szutor Katalin oltárképe, amely a mennybe emelkedő Jézus látványával emeli tekintetünket az ég felé.

II. stáció Jézus a vállára veszi a keresztet
Orisek Ferenc munkája

A három művész alkotásai stílusukban egymáshoz igazodva adják a templom belső szépségét. Sokan említették már, hogy mennyire jó érzés egy-egy meleg nyári

András Zoltán

Őrizni kell

*Őrizni kell
a fakuló fényt,
fuldokló lángot,
fösvény éjszakán
rianó álmat,
elhullatott percek
tört örömet,
tört örököknek
maradék felét.
Őrizni kell
vézna tavaszok
gyérülő selymét,
foszló őszöknek
kesernyész ízét,
a tél dühétől
fagyott bőrű fákat,
szigorú vázában
senyvedő virágot.
Őrizni kell
az idő ráncain
őszülő világot.*

Fotó: Burgmann László

vasárnapon kicsit korábban érkezni, és csak leülni és töltekezni ezzel a harmóniával.

A megfoghatatlan szépségen kívül persze a templom építéskor nagyon is kézzelfogható, gyakorlati szempontokat is figyelembe vettek. Így például a templom rendelkezik közösségi teremmel, hittanteremmel és kiszolgáló helyiségekkel is, sőt a tetőtérben további helyek is beépíthetők.

Hogy mennyire jó elgondolás volt ez a kettős funkcionalitás, azt legjobban az elmúlt évtized rendezvényei bizonyítják. Templomunk szerepe meghatározó volt a község lelki és kulturális életében egyaránt. Gyakran adott helyet előadásoknak, hangversenyeknek és persze a hívő közösség összejöveteleinek. Ezekről az eseményekről számos cikk jelent meg különböző újságokban.

A legfontosabbak mégis a szentmisék és a hitélettel kapcsolatos események maradtak, mert bár tekintünk a templomra a közösség otthonaként, művészi

alkotásként, hangversenyek helyszínéül vagy előadóteremként, az azért mégiscsak az imádság háza, ahol, ha ketten-hárman összejönnek Jézus nevében, ő is ott van köztük ...

Sági Lajos

Oktatás–nevelés

Az egyház veteményeskertje, az óvoda

Magyarok Nagyszonyja Katolikus Óvoda lettünk

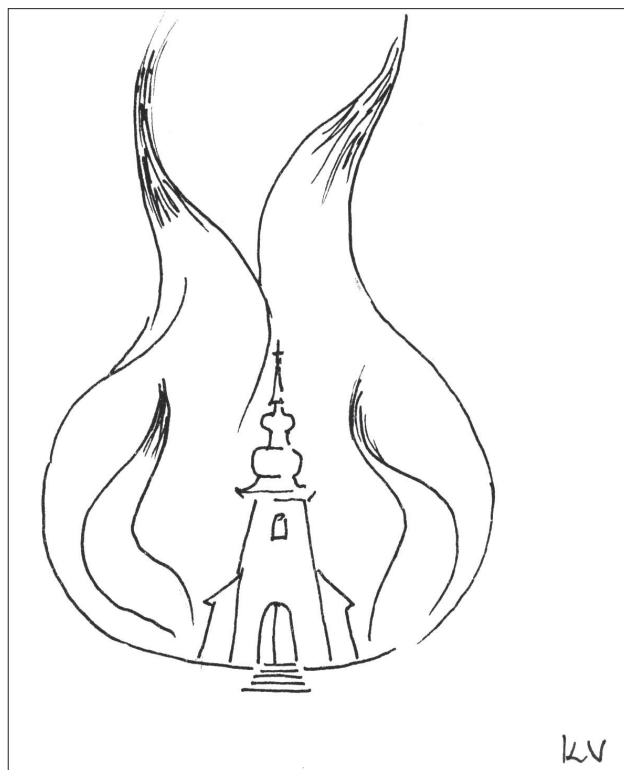
Régi vágyunk teljesült az idejű tanévkezdéssel, mert a Szent Kereszt Katolikus Iskola „kistestvére” lettünk. Az elmúlt hónapokban sokan megkérdezték: mi vonzott minket az Egyházhoz?

Az eleve odatartozás.

Mindig nagyon jó kapcsolatban voltunk a történelmi egyházakkal. Hosszú évek óta biztosítottuk a felekezeti hitoktatás lehetőségét. Nálunk mindig szívesen látott vendég volt a pap, a lelkész, a hitoktató. Mi is szívesen mentünk a templomba kiállításra, betlehemezésre vagy éppen orgonakoncertre. A szakmai programok lebonyolításához rendszeresen, térítésmentesen megkaptuk a református Gyülekezeti Termet, vagy a katolikus Közösségi Házat.

A kölcsönös tisztelet és szeretet mindig is élő volt. A nevelési programunktól sem állt messze a keresztény szellemiség, hiszen a magyar néphagyományok a keresztény kultúrában gyökereznek. Az ünnepek, jeles napok kapcsán megismerkedhettek gyermekeink a keresztény hagyományokkal, vallás erkölcsi értékekkel.

Azt is el kell mondani, hogy az előző fenntartó, az Önkormányzat fennhatósága alatt is jó volt dolgozni. Minden rendelkezésre állt, ami a tisztességes, rendes munkához kellett.

L.V

A város vezetői mindig támogatták törekvéseinket, a magyar hagyományok éltetését, ápolását pedig kiemelt értéként kezelték. Rendszeresen járhattunk szakmai képzésekre a teljes munkatársi közösséggel a szentendreai Skanzenbe. Folyamatos kapcsolattartást biztosítottak nekünk a székelyudvarhelyi óvónőkkel, járhattunk a képzéseikre, és tőlük tanulva, tiszta forrásból meríthettünk.

Miért vágyódtunk mégis az Egyház kötelékébe? A szellemiség miatt. A keresztény értékrend vonzó és időtálló. Évek óta itt vannak óvodáinkban azok a családok, akik hittel élők és vallásgyakorlók. Teljesen természetes

igény részükről, hogy a város óvodáiból legyen néhány, hitüknek megfelelő szellemiségű intézmény. Mi ennek az igénynek szeretnénk maradéktalanul megfelelni. Nagyon jól tudjuk, hogy amire vállalkoztunk, nem könnyű feladat.

Az Úr Jézus ma is megszólít bennünket:

„Amikor azt kérem, hogy imádkozzatok, akkor egyszerűen azt kérem, hogy saját, egyszerű szavatokkal bízzátok rám magatokat.

A saját magatok módján. Egyéni gondolataitokkal. Én mindent hallok. Én mindent látok. Érzem, amit ti éreztek. Mindenki mellett ott állok, csak arra a napra várok, amikor át fogjátok végre adni hívásomnak magatokat.

Nincs semmi, amiért féljete Tőlem, mert az irántatok való Szeretetem legyőz majd minden sötétséget, amely távol tart Tőlem benneteket.

Forduljatok Hozzám és Én, Világosságomat árasztom majd rátok.

Aztán a békét adom nektek, amire vágyakoztok. Várakozom. Türelmes vagyok.

Gyertek Hozzám, amikor készen álltok.

Szeretlek benneteket. Megáldalak benneteket!”

Miért? Mert a mai ember távol került a Teremtőtől. „Modern világunkban” az emberek számúzték az életükből Istent. Láthatjuk is, mivé vált körülöttünk minden. Elég, ha csak néhány percig belehallgatunk a hírekbe: „Elsikkasztotta... kirabolta... megölte... öngyilkos merénylő fölrobbantotta...” – olyan kevés a jó hír! Ez így már nem élhető világ!

Az Isten által lelkünkbe írott törvényeket nem tartjuk be, nem tiszteljük az életet sem a kezdeti, sem a végső szakaszában. Sokat vét a magyar ember a beszédében Isten ellen.

Hol van iránta a tisztelet... és a szeretet? Hol van a vasárnap megszentelése? Hová tűnt a házasság rangja és szentsége? Vagy ma már mindent lehet? (A ferde hajlamoknak megfelelően?) Hol van a mértéktartás ételben, italban, élvezetekben?

Meddig merészkedünk még el az Isten-sértésekben? Elfelejtettük a tíz parancsolatot! Lehet, hogy föl se tudnánk már sorolni? Miről fogunk számot adni, mit viszünk odaát? Mit adtunk gyermekeinknek? Ebből a mélypontból vissza kell fordulnunk!

Mire vállalkozunk mi az óvodában?

Elültetjük a kisgyermek lelkében, hogy van egy láthatatlan, rejtőzködő, halk szavú, szeretetteljes Isten, akit mindig megszólíthatunk. Tőle jövünk, hozzá megyünk! Tőle kérhetünk, neki mindent megköszönhetünk, vele beszélgethetünk.

Nagyon várja, hogy megszólítsuk!

Kedves Szülők!

Titeket is vár ez a láthatatlan, rejtőzködő, tapintatos, szeretetteljes Isten! Az Úr Jézus szavait idézem: „Engedjétek hozzám a gyermekeket!” Engedjétek, sőt vezessétek hozzá gyermekeiteket, és Ti magatok is időzzetek el nála! Szólítsátok meg Őt, nagyon várja az őszinte szavaitokat. Isten nem hagy egyetlen hozzá intézett kérdést sem megválaszolatlanul. Szeretettel várjuk a kicsinyeket a katolikus óvodában!

**Ócsai Józsefné Márti
(A Kőrösi úti és az Eötvös téri Óvoda
nevelőtestülete nevében)**

HARANGSZÓ

Megjelenik negyedévente

Szerkesztő: Kabdebó-Ladik Livia

E-mail: harangszo.cegled@gmail.com

Kiadja:

A Cegléd Római Katolikus Plébánia, 2700 Cegléd Kossuth tér 3.

Honlapunk címe: www.cegled-plebania.net

Felelős kiadó:

Bokros Levente mesterkanonok, plébános

Korrektúra: Tollár Tamara

Grafikák: Kernács Viktória

Készült: az Apáti Nyomda üzemében • Cegléd, Csatorna u. 8.

CSATORNA U. 8. ☎ (06-30)9633-487, (53)313-565

Ősszel alighogy szüreteltünk, megkóstoltuk az újbort, már készülhetünk is a Márton-napi vigasságra. Arra pedig illik valamilyen libából készült ételt tálalni. *Biró Györgyné Zsóka* néni ajánl az olvasóknak jóféle Márton-napi falatokat.

Szent Márton napját a hajdani püspök emlékére az 1611. évi nagyszombati zsinat nyilvánította egyházi ünneppé, de a nép számára már ünnep volt annak előtte is, és az maradt mind a mai napig. Márton-napján szokás volt, és maradt azóta is, ludat vágni. Bornemissza Anna fejedelemasszony szakácskönyve (1680-ból) szerint huszonkilencféleképpen szokták „az szelid ludat” elkészíteni, így például „magyar módon” sütve, tormával, sűrű hagymalével, de igen finomnak mondja a fejedelemasszony szakácsa a „zölden becsinált ludat” is, amelyet petrezselyemzöldjével, borssal, sáfránnyal ízesítettek, valamint a vagdaltat a lúd melléből, amelyre „barna levet” öntöttek, miután megsült, s „borssal fűszereztek”.

(Aki kíváncsi mind a 29 elkészítési módra, írjon a harangszo.cegled@gmail.com e-mail címre! – a szerk.)

VAGDALT LIBAMELL

Hozzávalók 4 személyre: 40 dkg. libamell (bőre és csontja nélkül, a bőr tepertőnek kisüthető, a csontot levesbe főzhetik) 1 tojás, 1 kis fej vöröshagyma, 1 dl.tej, 1csokor petrezselyemzöld, 2 evőkanál libaszír (vagy olaj), 3 gerezd fokhagyma, 1 evőkanál liszt, kevés zsemlemorzsa, 1 teáskanál majoránna, 1 mokkáskanál törött fekete bors, só ízlés szerint.

Előkészítés: A nyers libamellet kétszer átdarálom, hogy egészen pépes legyen. 1 evőkanál libaszíron üvegre fonnyasztom a megtisztított és nagyon finomra metélt vöröshagymát, majd a zúzott fokhagymát is hozzátéve, együtt pirítom néhány percig.

Elkészítés: A darált húshoz keverem a pirított hagymát, megsózom, megborsozom, belekeverem a majoránna, és a tojással meg a tejjel addig gyúrom, amíg az összes folyadékot felveszi. Végül a lisztet és kevés zsemlemorzst is beledolgozok, majd nedves kézzel hosszúkás cipót formálva belőle, zsemlemorzsaiban meghempergetem. Zsírozott tepsibe teszem, és az előmelegített forró sütőben kb. 45 percig sütöm. Köretként lehet petrezselymes burgonyát tálalni hozzá vagy almás párolt káposztát. Száraz vörösbor illik hozzá.

ALMÁS PÁROLT KÁPOSZTA

Elkészítés:

1 kiskanál cukrot 1 evőkanál libaszíron világosbarnára pirítom, hozzáadok egy fej vékony szeletekre vágott

vöröshagymát végül pedig 40 dkg szeletelt vörös káposztát. Megsózom, lefedve néhány percig párolom, 1 evőkanál ecettel meglocsolom, és ha a káposzta már levet engedett, a párolást fedő nélkül folytatom. Gyakori kevergetés közben 1 dl száraz vörösborral töltök bele, őrölt köménnyel szórom meg. Végül a cikkekre vágott almát (2 közepes), közékeverem és lefedve további 5 perc alatt készre pároljuk.

FLÓDNI

Hozzávalók: a tésztához 50 dkg liszt, 20 dkg vaj/margarin, 10 dkg porcukor, 4 tojás, 1 dl száraz bor, csipetnyi só; a máktöltelékhez 25 dkg darált mák, 25 dkg cukor, 10 dkg mazsola, 1 citrom leve és reszelt héja, 1 dl tej; a diótöltelékhez 25 dkg darált dió, 1 dl bor, 25 dkg cukor, fél citrom leve és reszelt héja, valamint 3dl szilvalekvár, a tészta tetejére 1 tojás

Előkészítés: a tésztához valókat összegyúrom, majd négy cipóba osztom. Két-három órán keresztül a hűtőben pihentetem. Közben elkészítem a töltelékét. A darált mákot, a tejet, a cukrot, a reszelt citromhéjat és a citromlevet összekeverem, majd kislángon, állandó keverés közben addig melegítem, amíg az egész összeáll. Ezután belekeverem a megmosott mazsolát. A diótöltelékhez is ugyanígy összekeverek mindent. A szilvalekvárt – ha kemény – egy-két evőkanál vízzel kenhetőre keverem.

Elkészítés: Egy tésztacipót közepes tepsi méretűre kinyújtok, és kibélelem vele az alját. Rákenem a szilvalekvárt. Erre ráborítom a második kinyújtott tészta lapot, amit a dióval kenek meg. A harmadik tészta lap következik. Végül rákenem a mákot, és a negyedik lappal beborítom. Kicsit rányomkodok, majd a tetejét megkenem a felvert tojással. Előmelegített, forró sütőben 8-10 percig erős lángon, végül takarékosan szép pirosbarnára megsütöm. A tepsiben hagyom kihűlni. Rendkívül finom, de kalóriadús sütemény!

Fotó: Burgmann László